

er, når børn er på vej mod en ulykke i f.eks. trafikken, og forældrene i stærke vendinger og med en mild fysisk afstraffelse giver udtryk for, at det er forkert, netop fordi de elsker deres børn. Hvis dette lovforslag blev vedtaget, kunne de pågældende forældre blive anklaget for at overtræde loven, så det er et indgreb i den enkeltes frihed til at opdrage sine børn på den måde, man finder bedst inden for lovens rammer.

Vi har jo allerede i dag straffelovens almindelige bestemmelser om forbud mod vold, vanrøgt eller nedværdigende behandling. Disse bestemmelser skulle være alt rigelige til at retsforfølge de meget få forældre, som bruger vold mod deres børn. Lad dog forældrene opdrage deres børn med en kærlig og måske fast hånd, og lad forældrene mærke, at det er deres egne børn og ikke samfundets.

Venstre kan ikke stemme for lovforslaget, og jeg vil meget gerne her til sidst spørge hr. Villy Søvndal: Hvordan vil man kontrollere, at loven bliver overholdt?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg tror, det allerede var de gamle grækere, der var inde på, at mod dumhed kæmper selv guderne forgæves, og så er det jo svært at besvare det forudgående indlæg.

Men må jeg ikke godt sige: Hvis man er så plåt i sin argumentation, hvis man ikke har forstået mere af denne diskussions dybde, end at det er et spørgsmål om, hvorvidt man må gribe ind over for et barn, der er på vej ud foran en bil, synes jeg egentlig, man uden yderligere kommentarer har placeret sig selv på et sted i debatten, hvor man overhovedet ikke har forstået, hvad det hele drejer sig om. Jeg vil godt slå fast, at vi ønsker ikke et overvågningsamfund.

Jeg mener også, fru Inge Dahl-Sørensen komplet har misforstået både SF's hensigt med lovforslaget og selve lovforslaget. Vi blev beskyldt for, at vi ikke ville ændre nogen holdninger med lovforslaget, men det kan jeg godt love at vi vil. Vi vil gerne være med til at flytte den tærskel, inden for hvilken forældre udøver vold. Der er jo mange typer af vold over for børn. Der er den type, hvor man i nogle hjem bevidst planlægger vold som en del af opdragelsen, og det er over for den type vold, vi godt vil have Folketinget til at gå foran og sige som lovgiver, at det er uacceptabelt. Vi får bange, usikre og ydmygede børn, og det er ikke det, vi har brug for her i samfundet.

Vi bebrejder heller ikke domstolene, at de rent faktisk efterlever den lov, Folketinget har vedtaget, og hvor der med justitsministerens ord er et straffrit område. Det er klart, at det respekterer domstolene. Med den arbejdsdeling, vi har, er det nu engang domstolenes opgave at efterleve landets gældende lovgivning.

Jeg skal endelig afkræfte den sidste misforståelse: Vi ønsker ikke et overvågningsamfund.

Fru Inge Dahl-Sørensen henviste til de svenske eksempler, og jeg antager, det betyder, at Venstres folketingsgruppe er orienteret om, at det faktum, at Sverige har indført et forbud, har bevirket, at mens det i 1970'erne var halvdelen af befolkningen, der støttede, at man godt kunne bruge vold som led i opdragelsen, er det i dag kun 11 pct. Så meget kan man ændre, hvis man har politikere, der tør gå foran og ikke går ind i en kampagne, der intet har med dette lovforslag at gøre.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg nåede ikke at svare på hr. Jerups spørgsmål om, hvor forskellen ligger, hvis min tolkning af myndighedslovens § 2, stk. 2, er rigtig. Forskellen ligger naturligvis i, at der er en stramning, en præcisering i SF's forslag og i Børnerådets oprindelige forslag, og det vil sige, at i stedet for, at man kan sige, det er en pligtforsømmelse fra forældrenes side, bliver det nu til en strafbar handling. Men det er alt det, der kan give nogle afgrænsningsproblemer og andre retlige problemer, som vi gerne vil have mere tid til at arbejde med og få afklaret.

Så har jeg et lille drillende spørgsmål til fru Inge Dahl-Sørensen, som frabeder sig indblanding i forældrenes privatliv. Det lyder meget fint, men sagen er jo, at politiet i dag netop bruger utrolig store ressourcer på konflikter i hjemmet, når det gælder vold mod ægtefællen. Vil man også have sig det frabedt? Den mest udbredte og typiske form for vold i dag er faktisk vold mod hustru eller samlever.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg spørger mig selv, om hr. Villy Søvndal kender sin straffelov, og jeg vil derfor gerne spørge, hvorved dette forslag adskiller sig fra straffelovens § 213. Det er måske nødvendigt, jeg læser den op:

»Den, som ved vanrøgt eller nedværdigende behandling krænker sin ægtefælle eller sit barn, straffes med fængsel i indtil 2 år.«